ISSN 0132-4462.
№ 5 2013
ТРАВЕНЬ

перець

Валерій ЧМИРЬОВ

— А вас, чиновники, нехай МНС рятує!

Юрій БЕРЕЗА У ДВА РЯДКИ

***

Чи вина в тім язика,
Що брехню у світ пуска?

***

Хто запитує в свині:
«Різати тебе чи ні?»

***

Як хвалитися Ельвірі
Бюстом в радіоефірі?

***

Ну невже про ліхтарі
Думають кроти в норі?

Олексій КОХАН (тема Михайла Прудника)

ІНФОРМАЦІЙНЕ АГЕНТСТВО ПЄРЦЯ

ЗНОВУ ЦВІТУТЬ КАШТАНИ

Після Євро-2012 чимало каштанів на Хрещатику загинуло. Не витримали загазованості й «шляхетного» поводження з ними уболівальників. «Не біда, – заспокоїла киян міська влада. – Ми навесні посадимо найвитриваліші у світі каштани м'ясочервоного сорту Бріоті. Купимо за кордоном. Хоч це і влетить нам у копієчку, так зате вони не бояться молі, стійкі до захворювань...» Сказано – зроблено. Посадили. Навіть голова КМДА Олександр Попов брав у цьому участь.

А коли каштани розквітнули, то виявилося, що ніякі це не Бріоті, а звичайнісінькі кінські каштани.

То куди ж поділися гроші на закупку «дорогих і стійких дерев»? Як сталася підміна? Поки в цій справі розбиратимуться, на Хрещатику «знову цвітуть каштани». Тільки цього разу, як жартують кияни, – липові...

ЧИ ПОТРІБНІ НАМ УЧЕНІ?

З 1996 по 2012 рік Україну покинуло 1622 вчених – 1290 кандидатів наук і 332 доктори. Тепер вони працюють у США, Росії, Німеччині, Канаді, Польщі... А взагалі у нас за останні два десятиліття кількість учених скоротилася утричі. Фінансування наукових інститутів недостатнє, престиж науковців падає. Тільки кожен другий із них займається дослідницькою діяльністю. То як же ми збираємося розбудовувати державу?

НІЖИН З КНИГАРНЕЮ

Міністерство освіти та науки вирішило було виселити з приміщення гуртожитку Ніжинського державного університету імені Миколи Гоголя єдину на все місто українську книгарню «Освіта». Тільки завдяки негативному резонансу й підтримці громадськості Ніжин таки матиме українську книгарню.

Але комусь же вона муляла...

ДЕ Ж ПРАЦЮВАТИ?

У Сумах через закриття знаменитого фарфорового заводу і ліквідацію відомого «Центролиту», кількість безробітних збільшилася у квітні-травні майже на тисячу осіб. Кажуть, нібито найближчим часом намічається масове звільнення і на колишньому гігантові вітчизняного машинобудування – СМНВО імені Фрунзе.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— У вас і зарплату вчасно дають, і премії ви одержуєте... Як це воно виходить?

— Та... ми з півроку тому групу фальшивомонетників накрили...

Юрій КОСОБУКІН

ШАНОВНІ ДРУЗІ!

Тим, хто передплатив наш журнал лише на перше півріччя, нагадуємо: не забудьте продовжити передплату і на наступні 6 місяців! Оскільки у більшості наших читачів не такі вже й товстенькі гаманці, ми зробили все, щоб передплатна ціна була прийнятною. Вона не змінилась і становить: *на 3 місяці – 16 грн. 41 коп., на 6 місяців – 32 грн. 82 коп. Індекс 74393.* Будьте з "Перцем"!

Валерій ЧМИРЬОВ

— Сюди дітям не можна: тут дядько Петро і дядько Іван змагаються, хто з них міцніший...

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Ти чула, що...

ГУМОРЕСКА

ЯКЩО ЦЕ ВАС ЦІКАВИТЬ

Знаходжу у своїй поштовій скриньці рахунок: «За надання інформації, яка вас цікавить, ви повинні перерахувати за адресою... 20 гривень 00 копійок. Пеня нараховується з моменту відправлення даного повідомлення. Довідки за телефоном... Фірма «Фактура».

Дзвоню за вказаним номером:

— Що це за двадцять гривень ви придумали?

— А це договірна ціна за надання вам однієї довідки.

— Але ж я до вас не звертався ні за якою довідкою жодного разу!

— Раніше ви справді не звертались, але ось зараз звертаєтесь.

— Але ж не за цим звертаюся, не за інформацією!

— А за чим?

— Я дізнатися хочу, за що двадцять гривень?

— От саме з цього приводу ми і надаємо інформацію.

— То це ви надаєте мені інформацію, за що з мене двадцять гривень?

— Цілком вірно. Ось за це з вас двадцять гривень.

— То це виходить: за те, щоб дізнатися, за що з мене двадцять гривень, я вам мушу платити двадцять гривень іще раз?

— Ні, все зовсім навпаки: ви нам двадцять гривень винні за те, що ми надаємо вам розгорнуту інформацію про те, що з вас двадцять гривень. Згідно з договірною ціною.

Хотів я ще запитати, хто і з ким про ту «договірну» ціну домовлявся, але вчасно зупинився. Якщо вони мені, скажімо, дадуть відповідь : «Ніхто ні з ким», то це вже буде інша інформація. З усіма наслідками.

— Одне лише, — говорю, — незрозуміло, чи совість у вас є?

— Ну якщо це вас так цікавить...

— Ні, ні, — кричу, — відповідати не треба. Я й так уже бачу, що її у вас нема.

Микола ШУМИЛОВ.

м. Запоріжжя.

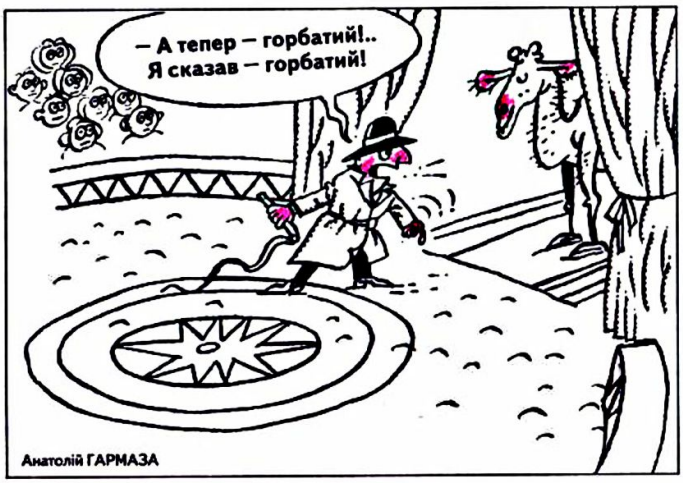

Анатолій ГАРМАЗА

Лінії рук

Ми часто ускладнюєм навіть просте,
Хоч слід прозаїчніше жити.
Так, лінії рук часом кажуть про те,
Що їх треба просто помити.

Григорій ЛИШКО.

Олег ГУЦОЛ

Конвертовані думки

● *У суперечці народжується істина. Тут же вона і гине.*

● *Якщо на кожному кроці обманюють, може, спробувати робити ширші кроки?*

● *При зустрічі з талантом у багатьох виникає бажання, тут же взятися за лопати.*

● *Слуги народу бідкаються, як їм нагодувати народ; народові не дає спокою те, коли вже найдяться його слуги.*

● *Статус «во!»*

● *В родині олігархів: «Ну добре, куплю я тобі партію».*

● *Форма звітності — народна.*

Микола ЛЕВИЦЬКИЙ.
м.Київ.

На дверях табличка "Прийом репресованих та реабілітованих".

ДІЮТЬ: КОМІТЕТЧИК і ВІДВІДУВАЧ. *Обоє в літах. Відвідувач — сільський дід — борода, потертий піджак. Комітетчик — добротний костюм, золоті окуляри — сидить за столом і щось пише, час від часу приляпуючи написане печаткою. У напівпрочинені двері просовується борода Відвідувача.*

КОМІТЕТЧИК. Заходьте, заходьте! Будьте, як удома.

ВІДВІДУВАЧ *(боязко заходить, знімає картуза, промовляє тихо).* Та де вже там, як удома. Нема в мене путньої доми. Доброго вам здоров'я! *(Побачивши у кутку щось схоже на ікону, підходить туди і хреститься. Комітетчик і собі піднімається, теж кладе на груди хрест).*

КОМІТЕТЧИК. То й вам доброго здоров'я! З якими бідами до нас?

ВІДВІДУВАЧ. А все з тими! Хочу, щоб влада дім мій повернула, якого після Золотого Вересня насильно забрали.

КОМІТЕТЧИК. Благородна заява! Влада тепер не та, повернути не повернемо, але чим зможемо, тим і допоможемо. Розповідайте, що, коли і як забрали?

ВІДВІДУВАЧ *(мне картуза).* Та що там перелічувати? Усе забрали... Голий, як бубон, пішов до сусіда. Дяка Богові, прихистили. *(Повертається до кутка і знову побожно хреститься. Комітетчик, знявши окуляри, похапцем піднімається й собі хреститься).*

КОМІТЕТЧИК *(усівшись і взявши самописку).* Для протоколу ваші свідчення потрібні. Тож кажіть, що саме тоталітарна система у вас конфіскувала.

ВІДВІДУВАЧ *(кладе картуза на стілець, починає загинати пальці).* Значить, хату на дві частини, із сінями і повіткою забрали. Хлів. Корову з телицею. У хліві нова січкарня...

КОМІТЕТЧИК *(шпарко пишучи).* Мда-а. Січкарні тоді те що треба були. Сам знаю.

ВІДВІДУВАЧ. Отож-бо. У нас австрійська була, дідуньо на Дубенському ярмарку за великі гроші купили. На все село січкарня! Ми її намагалися заховати. На вигоні, в ожиннику. Але ж...

КОМІТЕТЧИК *(пише).* "Січкарню — переховували"... І таки знайшли?

ВІДВІДУВАЧ *(тяжко зітхнувши).* Знайшли. Якийсь недоносок, з отих конфіскаторів, нишпорив, нишпорив і таки наткнувся...

КОМІТЕТЧИК. Погано ховали!

Анатолій ВАСИЛЬЧЕНКО

— Ти у Рай прямо потрапив, а я по своїх каналах.

ТЕАТР "ПЕРЦЯ"

Служба така

Сценка

ВІДВІДУВАЧ. Якби ж то знаття... Місце начеб-то вдале підібрали: ожинник, з одного боку піщана гора, з другого — болото.

КОМІТЕТЧИК *(замисливщись)*. Гора, кажете, піщана? А сосна на горі росла?

ВІДВІДУВАЧ *(трохи вражено)*. Вона й досі росте.

КОМІТЕТЧИК. А під горою чиясь кузня стояла?..

ВІДВІДУВАЧ. Точно стояла. Її у війну партизанка спалила. *(Наразпильно придивляється до Комітетчика)*. А, а ви що?..

КОМІТЕТЧИК *(весело)*. Та я ж тую січкарню, діду, у вас і знайшов! Тоді в комітеті з конфіскації майна состояв. Служба така була!

ВІДВІДУВАЧ *(нерішуче затупцювавши)*. Я ж оце прикидаю, чого це у вас ніби щось мені знайоме. Ліве вухо більше за праве! Це я вам тоді його довбнею приплюснув!

КОМІТЕТЧИК *(посмикавши вухо)*. Від душі приплюснули.

ВІДВІДУВАЧ. А ви мого кожуха зняли!

КОМІТЕТЧИК. Хороший кожух, його потім на весіллі вкрали...

ВІДВІДУВАЧ. Як зняли та поїхали на підводах, уже з січкарнею, а ви тоді, пригадується, "Інтернаціонал" затягли...

КОМІТЕТЧИК *(підвівшись, випрямившись. Заводить:* Ето єсть наш послєдній і рєшітєльний бой. *Спохватившись, ніяково замовкає, сідає)*. От дурна звичка, ніяк відвикнути не можу!

ВІДВІДУВАЧ *(приглядається пильніше)*. Це ж ви по тому, через кілька років, здається, у нашому селі й хреста з церкви знімали?

КОМІТЕТЧИК. Знімав! Служба така. А за Горбачова, як храми відновлювали, я перший на вашій церкві того хреста й почепив.

ВІДВІДУВАЧ. Пригадую, пригадую. (*Хреститься*).

КОМІТЕТЧИК *(і собі хреститься)*. І на меліорації у вас був: спершу осушував, а потім, як компартія новий курс намітила, — зрошував. Городи й сіножаті у вас ділив, хутори викорчовував. Чим міг, допомагав селу...

ВІДВІДУВАЧ *(раптово розкривши обійми)*. Ну, чоловіче, здрастуй! Хоч один знайомий у цих хоромах трапився. А то ходиш, ходиш по кабінетах, папірці пишеш, мені одписують, а толку — ніякого.

Гаряче тиснуть один одному руки. Відвідувач підібравши поли піджака, всідається прямо на стіл Комітетчика.

ВІДВІДУВАЧ. Хоч одна знайома душа! Тепер, гадаю, мої заяви під сукно не покладуть?

КОМІТЕТЧИК. Не покладемо. Служба така. Коли комісію у справах репресованих і реабілітованих створювали, мене головою одноголосно й затвердили. Кажуть, ти, товаришу, розкуркулював, знаєш, у кого що і як брали, ти тепер і працюй із людьми. От і працюю!

ВІДВІДУВАЧ. Слава Богу! Мо, тепер і мені щось компенсують. Як не дім, то хоч би хлів. Мо, й січкарню повернуть?

КОМІТЕТЧИК. Чом би й ні. Щось та повернемо. Як не цілу січкарню, то якесь там колесо. Чим зможемо, тим і допоможемо.

ВІДВІДУВАЧ *(прощається)*. І на тому дяка!

КОМІТЕТЧИК. Служба у нас така!

Відвідувач, накинувши картуза, виходить. Комітетчик сідає за стіл, щось дописує, ставить печатку.

Іван КИДРУК.

м. Рівне.

Літературна пародія

ДОСИТЬ

Пливуть човни.
У темряву пливуть.
Сон наплива.
Спочинку тіло просить.
Дніпро... і той...
попригасив могуть
І задрімав.
Як на сьогодні – досить.

Федір РУДЕНКО.

У час безсоння
творчість вируча:
За стіл письмовий
вмощуюсь зручніше –
Та й починаю.
З вогником в очах.
Вбиваю ніч.
Складаю вірш за віршем.
Не лиш моя,
Дніпра згаса могуть –
Так творчість рятівна
усе гіпнозить.
Коли ж мені
"Йди снідати!" гукнуть,
Гамую Музу:
"На сьогодні – досить!"

Юрій БЕРЕЗА.

м. Рівне.

Данило КУЗНЄЦОВ

Віктор КОНОНЕНКО

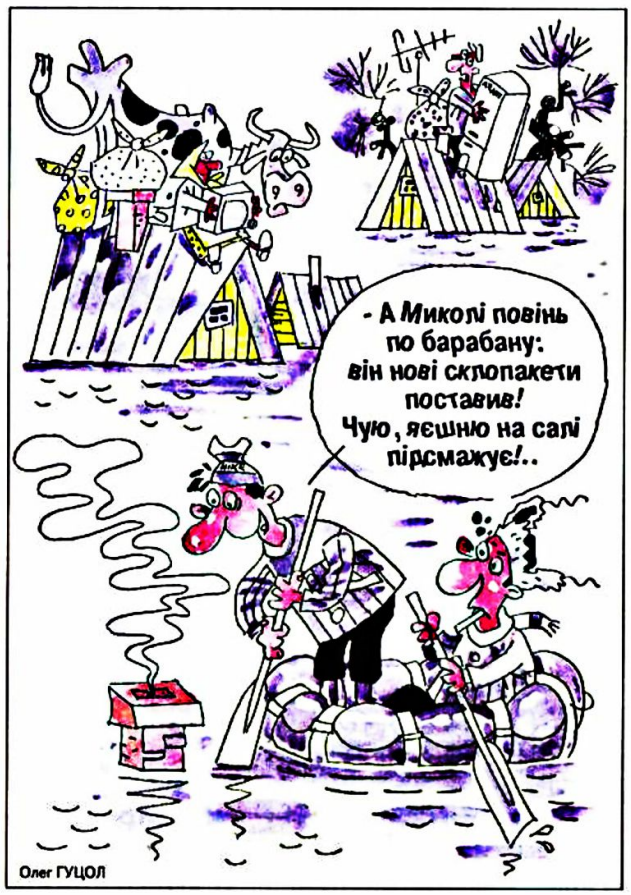

Олег ГУЦОЛ

Іван САВЛЮК

– Це я ще незаміжня...

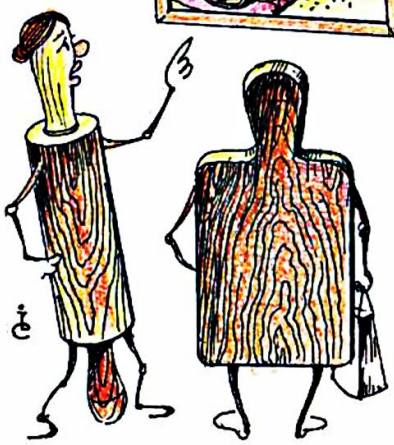

Микола КАПУСТА

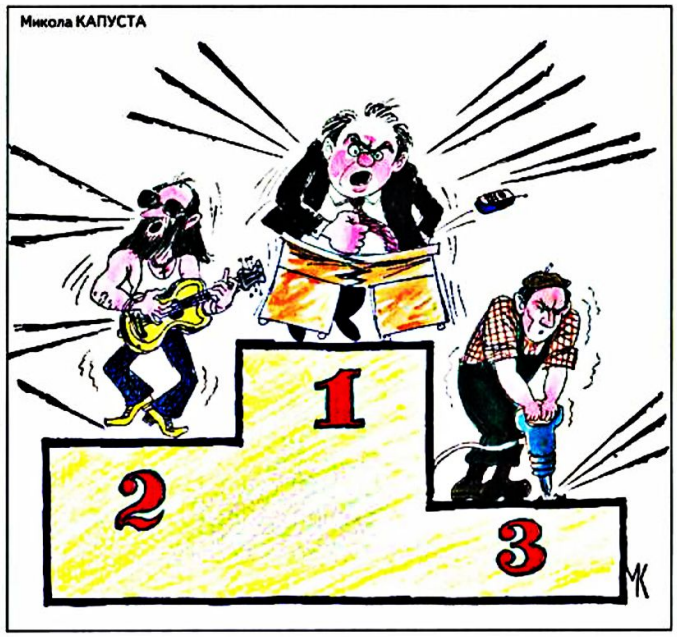

Майже з натури

ЗАСПОКОЇВ

– Слухайте-но, ви обіцяли познайомити мене з тридцятилітньою вдовицею, а цій жінці щонайменше шістдесят!

– Заспокойтеся! Вона справді уже тридцять років удова.

ПРАКТИЧНИЙ ПІДХІД

– Любий, ти попросив у татка моєї руки?

– Ще ні.

– Чому?

– Бо він був у дуже гарному настрої, і я вважав за краще попросити в нього позичити мені тисячу гривень.

Зібрала Вікторія ПРОКОПЕНКО.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

– Як ти думаєш, тут життя є?

– Краще б його не було!

НЕпристольні ГНОМИ

Знову із тих
Ліплять святих.

Якщо тебе довго переконують, значить хочуть якнайшвидше обдурити.

Важко будувати державу, будуючи свій котедж.

Співаючи дифірамби, кричав не своїм голосом.

Жоден виборець ще не вкинув в урну пакет круп.

Май мужність вимкнути телевізор.

Коли кури несуться, півня до колорки не несуть.

Коли виробництво стоїть, значить економіка ще не впала.

Неправда починається з пустушки.

На усіх поводирів
Не стачає прапорів.

В нього грамот більше, ніж трусів.

Не замерзає вухо в холодці.

Василь ПРОСТОПЧУК.
м. Луцьк.

Словничок-жартівничок

ГРИЗЛІ – *сухарі.*

КРИМІНАЛ – *хабарі у Криму.*

УЛЬТИМАТУМ – *вимоги з матюками.*

МЕДІАТОР – *працівник ЗМІ.*

МОДЕРН – *закрійник.*

ПІДЛІТОК – *травень.*

ХРОНОЛОГІЯ – *наука про хрін.*

ЛІНОТИП – *ледар.*

ШОПЕН – *власник шопу.*

Мар'ян КОНАШЕВСЬКИЙ.
с. Зелені Курилівці на Хмельниччині.

Малюнки Володимира АДАМОВИЧА

Усмішки з конверта

БАЧИЛИ

Розмовляють біля під'їзду дві молодички. Одна обурюється:

— Як коханець приходив — бачили усі!!! А як злодюги в квартиру залізли і все винесли, так усі спали!!!

У СУДІ

Суддя суворо до свідка:

— Сподіваюся, ви знаєте, що на вас чекає за неправдиві свідчення?

Свідок радісно:

— О так! Обіцяли п'ять тисяч доларів і «Мерседес».

ІЗ БАТЬКОМ

Приходить Буратіно до школи із поліном під рукою:

— Батьків викликали?

Надіслав Олег КОБЗАР.
м.Кіровоград.

ЦІНА ДОСВІДУ

Коли чоловік із грошима зустрічає чоловіка із досвідом, то чоловік із досвідом йде з грошима, а чоловік, у якого були гроші, залишається із досвідом.

А ЩО РОБИТИ?

— Чому на екранах нових телевізорів, що продаються в Україні, приладнано автомобільні дворники?

— Бо телеглядачі на екрани постійно плюють.

ВИКЛИК

Турист в африканських джунглях бачить на поляні місцевого жителя, який безперестанно б'є в тамтам.

— Щось сталося? — запитує турист.

— У нас кілька днів немає води.

— Ага, зрозумів, — милостиво усміхнувся турист. — Ви просите у неба дощу.

— Яке небо?! Слюсаря викликаю!

Надіслав Андрій ГЛУШЕНКО.
смт Борова
на Харківщині.

ТАКТИКА

— Чому ти такий сумний?

— Дружина на три тижні їде на море.

— Тоді я тебе не розумію...

— Якщо я не буду сумним — вона передумає.

Надіслала Валентина ЗИМА.
м. Коростень
на Житомирщині.

ЖУЙКА

Перед дальнім рейсом у салоні літака стюардеса роздає пасажирам по дві-три жуйки і каже:

— Вона вам допоможе краще перенести перевантаження в польоті і захистить від шуму у вухах.

Після польоту підходить до стюардеси одна бабуся:

— Доню, скажи, будь ласка, а як же мені тепер оті затички витягти із вух?

Надіслав Степан ТУРБІВ.
смт Липовець
Вінницької області.

БАЄЧКИ

ХА-ХА...

Карась і Плітка
Потрапили у сітку.
«Ха-ха,–
сказав Карась до Плітки, –
Підеш нещасна на тараню,
А я купатимусь в сметані!»

СМІЛИВИЙ ЗАЄЦЬ

Влетів до Лева Заєць в кабінет.
«Ах, бюрократ! Ах ти, мурло!
Поговорити хочу тет-а-тет!» –
І лапою об стіл – аж загуло.

Тут невеличкий є секрет:
У кабінеті Лева не було.

Кость ВОЛИНЯКА.
м. Луцьк.

Іван САВЛЮК

— Тобі легше, — твій ще малий. А мій уже до кишені дістає.

Народні усмішки

СИЛА МИСТЕЦТВА

— Лікарю, мій чоловік годинами не відводить очей од телеекрана, коли виступає симфонічний оркестр!

— Ну то й що? В цьому нема нічого незвичайного.

— Воно то так, але в нашому телевізорі зіпсований звук!

ПРО ВІЧНЕ

— Люба, ну скільки можна говорити про гроші. Треба говорити про вічне.

— Гаразд... Вічно ми без грошей.

ОГОЛОШЕННЯ

«До уваги жінок. Збільшую бюст, сідниці та інші частини тіла. Без операції. Звертатися до пасічника».

Почув і записав Андрій ХМАРА.

м. Лубни на Полтавщині.

ОТО ЗРАДІЄ!..

Чоловік приходить додому з роботи. Малий син зустрічає його в передпокої:

— Тату! Ото мама зрадіє, що ти прийшов!

— Чого так думаєш?

— Бо ж вона цілу годину говорить із тобою і все повторює, як сильно тебе любить.

ШО ЦЕ

— Чого це тебе ніколи в товаристві не бачу? Де ти проводиш усі вечори?

— Вдома із дружиною.

— Оце так любов!.. Надзвичайно!

— Це радикуліт, і то звичайнісінький.

Почула і записала Вікторія ГУЖВА.

смт Теофіполь на Хмельниччині.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Вручаю вам пальму першості!

Володимир АДАМОВИЧ

— Запам'ятай, синку: кожен їжак за своє життя повинен виростити кактус...

Георгій МАЙОРЕНКО

— Тепер тут буде паркінг!

Вінегрет із перцем

Сергій ФЕДЬКО

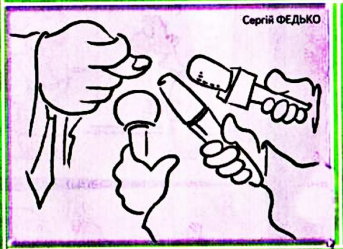

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

— Що ти знаєш про країну Чілі?

— Ну... її назвали на честь кетчупу "Чілі"...

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Раніше тут заповідний ліс був. Ще й досі можна побачити і лося, і ведмедя, і вовка...

Сергій РЯБОКОНЬ

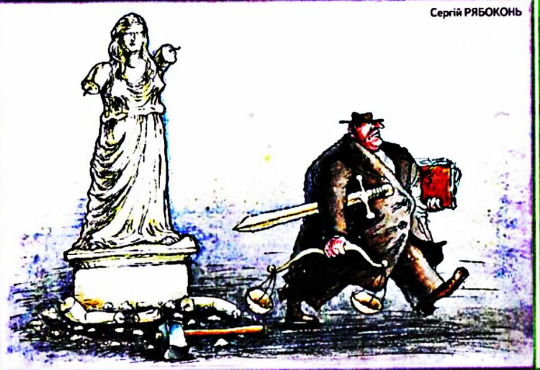

Іван САВЛЮК

Юрій ОПЕКАН

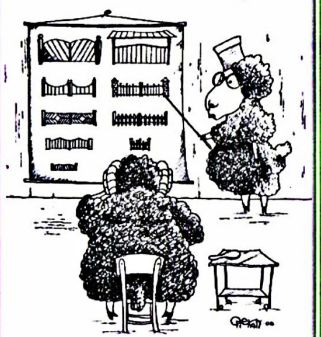

Юрій КОСОБУКІН

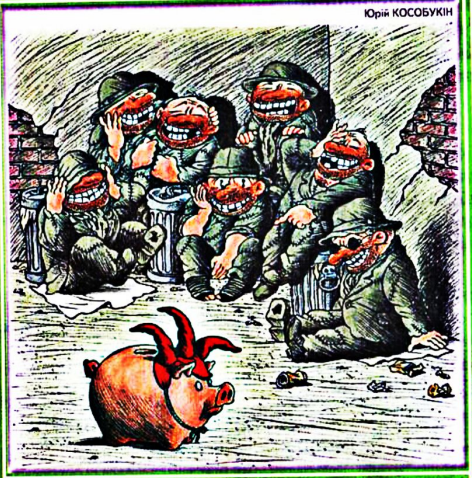

Валерій ЧМИРЬОВ

Анатолій ГАЙНО

Анатолій ВАСИЛЕНКО

—На життєвому досвіді я переконався, що для наших доріг — це найкраща модель.

Народні усмішки

СПРАВИВСЯ

— А оце недавно, — розказує Павло, — напали на мене четверо бандюків. Оточили...

— І що?

— Та, як бачите, живий-здоровий. Усім дав раду!

— Як воно було?

— Та як. Підскакує до мене один, а я — на тобі! Другий підскакує, а я — на тобі! Підскакує третій, а я — на тобі!..

— А далі?

— Все! У мене закінчилися гроші.

НАСТАНОВА

— І запам'ятай, синку, — каже батько, — що порядна людина має завжди бути уважною і пунктуальною.

— Що таке «пунктуальною», татку?

— Це значить, що треба завжди виконувати свої обіцянки.

— А «уважною»?

— Це — ніколи нічого не обіцяти.

УМОВА

У напівпустому вагоні метро їдуть дві білявки.

— Хіба то в мене життя?! — скаржиться одна.

— А ти заведи собі багатого кохання, — радить друга, — та бери з нього по тисячі доларів щомісяця.

— Та де ти його такого знайдеш, щоб багатий та ще й щедрий?!

— Тоді підчепи двох — по п'ятсот з кожного.

— Та й це не легко.

— Ну то чотирьох по двісті п'ятдесят.

Чоловік, що куняв на сидінні навпроти, сонно пробурмотів:

— Коли дійдете до п'яти доларів, збудіть мене.

Почув і записав Леонід ОПАРА.

м. Київ.

ІРОНІЗМИ

● *Тепер би ще відвоювати те, що ми завоювали.*

● *Є собаки, яких купують за скажені гроші.*

● *Судова гілка — вічнозелена.*

● *Поки гуморист не дрімає, сатирик не спить.*

Флоріан БОДНАР.

● *Анонімникові приснився жахливий сон: буцімто під своєю писаниною він поставив власне прізвище.*

Анатолій ОБРИНЬБА.

Олександр КОНОВАЛЕНКО

ОПИСКИ САМОПИСКИ

ПИВОСОС. ПОЛІЦАРСЬКИЙ РЕЖИМ.

УНІКРАЛЬНИЙ УРЯД.

ЛЯСОКОМБІНАТ.

Віктор ІГНАТЕНКО.

м. Прилуки.

Сергій СЕМЕНДЯЄВ

Наші незабутні одноперчани

Анатолію БОРТНЯКУ виповнилося б 75 літ (1938–2009р.)

Дружній шарж Радни Сахалтуєва.

ДВА БЕРЕГИ

Крига з'єднала в одно береги:
легше обом рятуватись від лиха.
А як розквітла весна навкруги –
їх розвела, роз'єднала відлига.

І розійшлись, мов круги на воді.
Так от, буває, у днини квітучі
друзі, які пізнавались в біді,
не пізнаються у благополуччі.

* * *

Твоя благодійність – одна марнота,
Даремно гукаєш у свідки Христа,
допоки у храмі твоєї ж душі
гендлюють міняльники і торгаші.

* * *

Й розумна людина, бува,
збивається на манівець.
Я чув, як: «Дурна голова!» –
картав себе тяжко мудрець.

А цей не дихне без хвали,
хоч він же – ні ме, ані бе.
Ви чули, щоб дурень коли
назвав нерозумним себе?

* * *

Собі, хоч пізно, дорікну:
як легковажно ти
розтратив мить, і не одну,
в безглузді суєти!

Мене підтримає, під бік
штовхнувши, часоплин:
«З років складаєте свій вік,
а треба – із хвилин».

* * *

Чи варто, повте, отак без упину
доводити до хрипоти,
що любиш, як маму, свою Батьківщину,
що син її відданий ти?

Для чого укотре, втрачаючи тяму,
завів тріскотню без причин?
Хіба привселюдно: «Люблю свою маму!»
кричатиме люблячий син?

ЗМАГАННЯ СПІВЦІВ

За Расулом Гамзатовим

Я в чужому побував краю.
Там співці змагались що є моці.
Кожен душу надривав свою,
аби тільки вийти в переможці.

Невтямки було мені: хіба
щось комусь доводить та напруга?
Сильному програти – не ганьба,
виграти в слабкого – не заслуга.

З ІРОНІЧНИХ РОЗДУМІВ

Я нещастю потрапив у сіті,
на облуду наткнувся якусь.
Є у мене товариш на світі,
але він забарився чомусь.

В самотині,
у темінь загрузлій,
відганяючи вперту мару,
розмірковую:
скільки ж то друзів
буду мати, коли я помру!

Анатолій ВАСИЛЕНКО

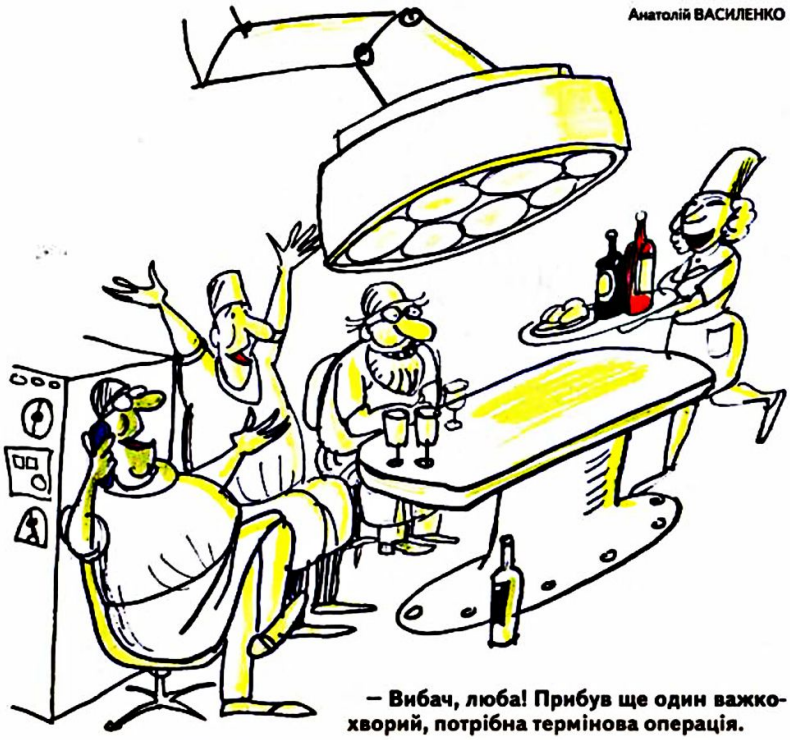

— Вибач, люба! Прибув ще один важкохворий, потрібна термінова операція.

Перчинки

Жінки – як діти: раптом що – відразу в сльози і до мами.

Сайт «однокласники» створено для того, щоб ви знайшли через тридцять років своє перше кохання, яке не могли забути весь цей час, глянути на її фото і нарешті забути.

Гарантія на холодильник: 5 років як на холодильник і 5 років – як на шафу.

Якщо жінка сіла на дієту, почала "качати" прес – це означає, що їй через дві години їхати на море.

Зібрав Євген П'ЯТКІВСЬКИЙ.

м. Київ.

ПОРА КОПАТИ

Спогад про весну

Дід Близнюк вийшов на город. Лагідно світило сонечко. Повівав теплий вітерець. Дотавали останні купки снігу.

Біля торішньої грядки дід зупинився:

– О, і зелена цибулька виросла! Це баба так грядку порала!.. А он іще одна...

Хотів висмикнути до борщу – а вона не висмикується.

– Глибоко сидить, – мовив сам собі. – Тут треба лопатою.

Пішов по лопату. Лопатою раз, раз – і викопав.

А в цей час тітка Марія, яка жила від діда Близнюка десь хат через шість, чіпляла у садку на мотузку білизну. Щоб сохла на весняному сонечку. Побачила діда з лопатою і побігла у двір.

– Сидите! Цигарки смалите! – стала вона перед рідним чоловіком, який із старшим сином перекурював під яблунею після обіду. – А люди вже городи копають!

– Так ще сніг не розтанув, – пихнув цигаркою дядько Василь.

– Ага, не розтанув. А дід Близнюк уже копає. Ви до старших людей придивляйтеся. Бо візьметеся за лопати, коли земля груддям візьметься.

– Та ми, мамо, трактором цього року виоремо, – додав син.

– Трактором на великому городі орати будете. А біля садка скопайте.

Дістали з сарайчика лопати. Пішли. Дивляться: дід Близнюк на городі з лопатою до хати дибає.

– Невже усе вже перекопав? – здивувався дядько Василь. – Давай, синку, хоч попробуємо копнути. Бо мати не заспокоїться...

Тільки загнали лопати в землю – сусід Іван визирає із-за огорожі.

– Що вже копаєте?

– Весняний день – рік годує! – відказав дядько Василь.

– А земля не мерзла?..

– Та ледачому, як не мерзле, то сухе...

Через хвилину й Іван був із лопатою на городі. Та ще й трьох своїх дітей із собою вивів.

За хатою Івана – хата Почкунів. Їхнє сімейство нікого нічого не питало, а у повному складі вийшло.

– Бог у поміч! – тільки гукнули сусідам.

За Почкунами з лопатами вийшли Гребченки...

Весна... Робота кипить!

А дід Близнюк з'їв миску борщу із зеленою цибулькою, вийшов у садок. Глядь – а усе село на городах.

– Еге-ге-ге! – забідкався він. – Це ж і засміяти можуть. Скажуть, не виспався дід Близнюк взимку, ще й весною подрімує. Узяв лопату – і на город:

– Пора копати! Пора!

Михайло ПРУДНИК.

ПАТЕНТНЕ БЮРО «ПЕРЦЯ»

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

Олександр КОНОВАЛЕНКО

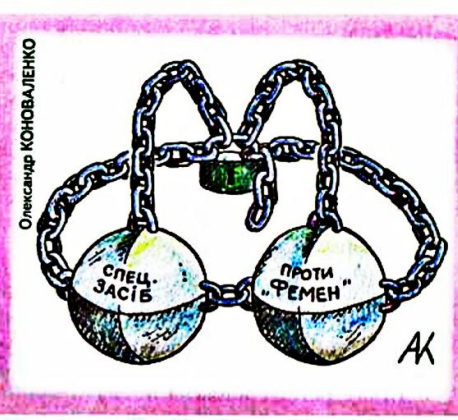

Василь ФЛЬОРКО

Сторінка для дітей

ВПАЛА

Розступіться, скелі й гори:
Взула мамині підбори.
Дибуляла повз кота —
Наступила на хвоста.
Ледве перейшла поріг —
Наче в мене вісім ніг.
Але ж ніг у мене мало —
Я не втрималась і... впала.

НЕ ХОДІТЬ НА ПОЛЮВАННЯ!

Не ходіть на полювання,
а ходіть... на поливання!
Поливайте капустинку —
Гладьте зайчикову спинку.
Будуть зайчики хрумтіти
Свіжим листям соковитим!

Леся МОВЧУН.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

СМІШИНКИ

ВІДКРИТТЯ

На уроці мови Петрик, який вчився поганенько, раптом рішуче підняв руку.

— Щось хочеш сказати? — здивувалася вчителька.

— Катерино Павлівно, я зробив відкриття.

— Цікаво! Яке?

— Якщо в слові «хліб» зробити аж чотири помилки, то може вийти слово «квас».

ПРИВІТ

Вчитель будить учня на уроці ботаніки:

— І кого ти бачив уві сні?

— Мічуріна! Він вам, Василю Павловичу, привіт передавав.

ТАЛАНТ

— Петрику, хто тебе навчив так лаятися?

— «Навчив, навчив...» — бурмотить хлопець. — Наче не можна мати такого таланту від народження.

Кінець, Серединка, Початок

КАЗКА

Жили собі у затишній хатині двоє братів – Початок та Кінець. І була в них сестра Серединка. Разом вони порались по господарству, прибирали в оселі, ходили на прогулянки.

Але кожен із них мав і свою справу.

Початок готував сніданок.

Серединка варила обід.

Кінець частував вечерею.

Жили вони так собі й горя не знали. Та якось, коли брати порались по господарству, прилетів до їхньої хатини вітер Сварун і сипнув униз пригорщу сварликів.

Цок! Цок! Цок! — заторохтіли вони по дашку, скотилися ним униз, застрибнули у відчинене вікно і лягли на підвіконні разочком блискучого намиста.

Сварлики – вони такі: чим завгодно прикинуться, аби їх хтось у руки взяв. А тоді вже й починають своє прикре діло робити.

— Ой яке гарне намистечко! — вхопила разочок Серединка й приміряла.

Затим у люстерко зазирнула:

— І я гарна...

Та так і просиділа перед дзеркальцем півдня.

Прийшли брати додому, а обіду нема.

— А чому це я маю обід варити?! — свариться Серединка. — Його найважче готувати. Відтепер сніданками займатимуся.

— Хай буде по-твоєму, — погодилися брати.

Наступного дня Серединці із самісінького ранку закортіло подивитися, чи ж гарна вона у новому намисті. Тільки глянула в люстерко — про все на світі забула.

Залишилися брати і без сніданку.

— А де ти взяла намисто? — допитуються вони.

— Вітер приніс, — пожартувала Серединка, не відводячи погляду від дзеркала. І знову свариться: — Не заважайте мені.

— Кепська справа, — мовив Початок, коли вони вийшли на подвір'я.

— Треба йти до діда Вітрозная і дізнатися, який же вітер приніс нашій сестрі намисто, — запропонував Кінець.

І пішли вони до діда Вітрозная, який усі вітри розпізнавав за їхнім летом.

— Сварун учора тут крутився, — каже він братам. — І, напевне, натрусив своїх сварликів.

— Еге ж, на ціле намисто сварликів натрусив, — здогадався Початок, чому їхня сестра стала такою сварливою.

— А як же їх забрати від Серединки? — допитується Кінець. — Вона ж у тому намисті й спить.

— Сварликів можна лише переманити, — хитро всміхнувся дід Вітрознай. — Вони люблять тих, хто свариться.

— А як переманити?

— Самі міркуйте, — позіхнув дід і пішов до хати дрімати.

Думали брати, думали – і ось що вигадали: прийшли додому і почали сваритися.

— Чому це я маю варити обід? — каже Початок.

— І я не готуватиму вечері! — заприндився Кінець.

І так затято вони сварилися, що сварлики-намистинки не втерпіли, від Серединки втекли й до братів полетіли.

А на котрого із них стрибнути намистом — не знають! Розгубилися.

Спочатку до старшого брата Початка полетіли. Аж ні

РЕБУС

Про деяких балакунів на Кубі кажуть... А що кажуть кубинці, ви дізнаєтеся, коли розшифруєте цей ребус.

Склав П. МИШКО.

— менший брат Кінець теж ловко звариться. Вони до нього!

Метались від одного до другого — аж натомилися. І почали меншати. Спочатку стали — як горошини, а відтак — і зовсім як макові зернята. Розсипалися та й у шпаринку під порогом закотилися.

Хотіли брати їх звідти вимести.

А сестра Серединка просить:

— Хай живуть там, щоб ми завжди пам'ятали: сварка у хаті може залишити усіх без обіду.

— І без сніданку, — погодився Початок.

— І без вечері теж, — додав Кінець.

А свою пригоду вони в казку склали і написали її навпаки — з кінця до початку. Щоб усі пам'ятали, що може статися, коли в хаті сварлики оселяться.

Світлана ПРУДНИК.

КОНКУРС ДОТЕПНИКІВ

Завдання із "Перця" №3

Наш художник Анатолій Василенко малює карикатури здебільшого з підписами. Коли він приніс малюнок (на рейках лежить жінка, а до неї біжить залізничник), ми запропонували: «Анатолію Петровичу, а давайте знімемо вашу текстівку. Подивимося, чи здогадаються читачі, що мав на увазі художник...» — «Гаразд», — погодився Петрович.

І що ж ви думаєте? Більшість учасників конкурсу надіслали підписи, які більшою чи меншою мірою повторюють текстівку карикатуриста.

В їх основі — думка: «*Устигай, Ганнусю, часу не гай, зупинився надовго десь у полі «Хюндай»*». Такі приблизно підписи придумали: сімейство В. М. СЕРДЕЧЕНКА із м. Дніпропетровська та Г.М. МАКАРЕНКО із м.Житомира, сімейство ВІТЮКІВ із с.Павлівки Вінницької області, Марина ТОПЧУК із с.Яковлівки Роздільнянського району Одеської області, Ірина ГОЛОВКО з м.Києва і ще багато-багато наших читачів.

Анатолій Василенко запропонував журі: усіх, хто надіслав підписи про «Хюндай», вважати переможцями. Правда, цього разу без звичних наших призів (бо на усіх не вистачило б).

Головне, що ми всі разом посміялися!

Вітаємо!

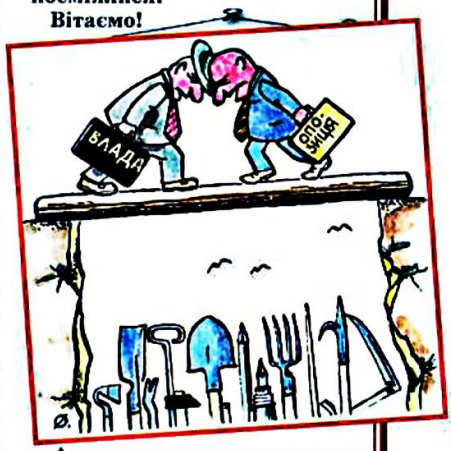

А тепер нове завдання: чекаємо на підписи до малюнка Василя Фльорка.

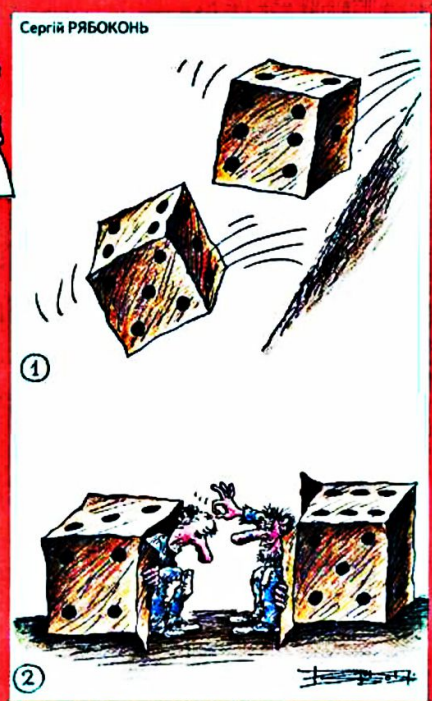

Страшне перо не в гусака...

«Тиміш не вцілив у вепра і тікав від нього до найближчого дерева. Але на скорості знову промахнувся і пробіг мимо».

(Із листа до редакції).

«Я врізав дуба. І тут з'явилися лісники і сказали, цього без їхнього дозволу робити не можна».

«Я заорав носом уже після того, як виорав бабі Насті город».

(Із пояснень).

«Автоінспекція сказала, що я п'яний. Бо я не міг об'яснить, як я оказався за рульом».

(Із протоколу).

Надіслав
Остап МИХАЙЛОВИЧ.
м. Київ.

"Гостей прийняли привітно, гостинно помахуючи язиками".

(З учнівського твору).

"У нас не вчителі, а кілери: контрольні, контрольні, контрольні..."

(Із листа до редакції).

"Губенка В.П. перевести із моргу в реанімацію".

(Із наказу начмеда).

Надіслав
Флоріан БОДНАР.
м. Чернівці.

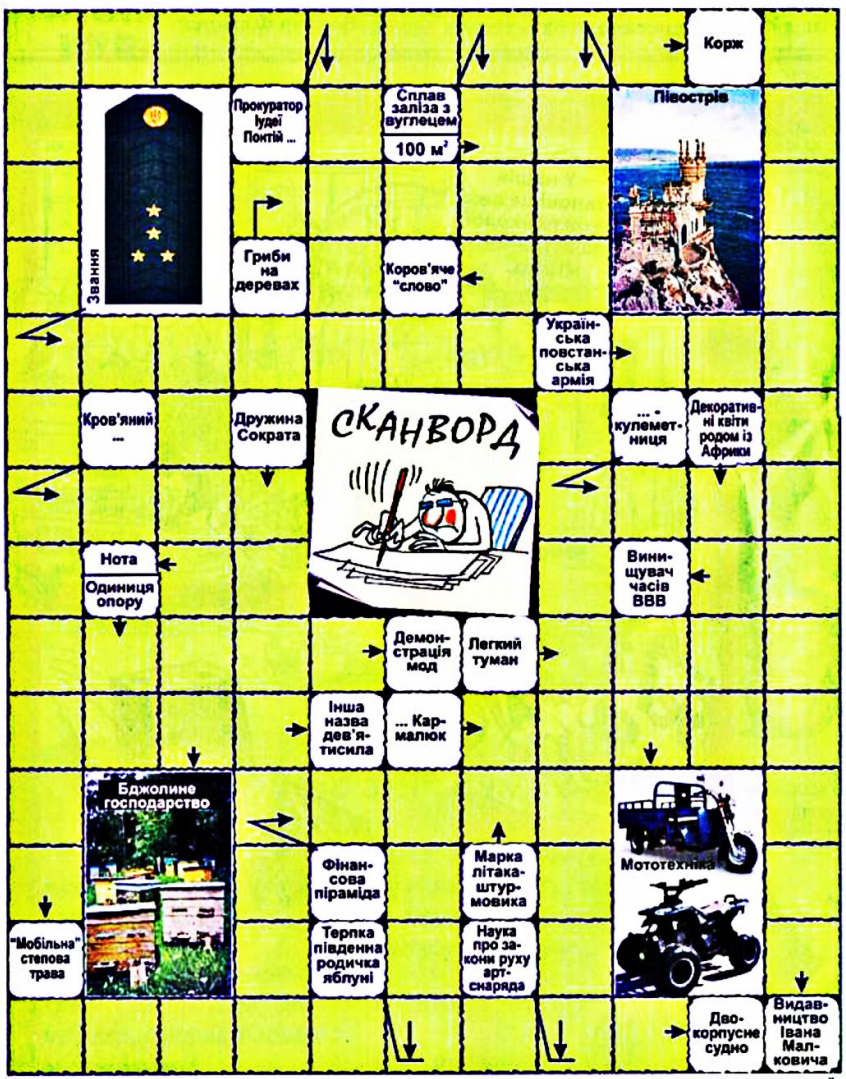

Склав Мар'ян КОНАШЕВСЬКИЙ.

ВІДПОВІДЬ НА РЕБУС, ЯКИЙ НАДРУКОВАНО У ЦЬОМУ НОМЕРІ НА СТОРІНЦІ «ПЕРЧЕНЯ»

Сто вузлів зав'яжи йому на язиці — все одно не мовчить.

ВІДПОВІДІ НА КРОСВОРД, УМІЩЕНИЙ У «ПЕРЦІ» № 4

ПО ГОРИЗОНТАЛІ: 5. Талія. 6. Гонор. 11. Василенко. 12. Молякевич. 15. Сатир. 16. Сова. 17. Гнат. 18. Пісня. 21. Повія. 22. «Дилда». 23. Яніна. 26. Байка. 27. Бокал. 28. Карпо. 30. Ступа. 36. Комік. 37. Афера. 38. Метро. 43. Робот. 44. Іван. 45. «Нате». 46. Остап. 49. Нещирість. 50. Мишоловка. 51. Киянин. 52. Дудар.

ПО ВЕРТИКАЛІ: 1. «Сатирикон». 2. Лідер. 3. Поляк. 4. Комедіант. 7. Хабар. 8. Актор. 9. Кохан. 10. Вишня. 13. Касир. 14. Угода. 19. Міна. 20. Анка. 24. Шкапа. 25. Кость. 29. Арія. 31. Поет. 32. Володимир. 33. Афоня. 34. Грунь. 35. Аристофан. 39. Сонет. 40. Свати. 41. Штрих. 42. Казка. 47. Віцин. 48. Кожух.

ДОСВІД

Обідня перерва. За столиком сидять і щось там перекушують та ведуть балачку два приятелі. Один — лише рік, як одружений, другий — двадцять п'ять років.

— Позавчора, коли я прийшов додому, — розказує перший, — жінці забаглося, щоб ми пішли в кіно. А я відрубав: "Не бачу в цьому потреби. Я весь день працював, як проклятий, тепер хочу відпочити і взагалі навіть носа з дому не висовувати!" Гарно я її відшив, га?

Другий скрушно покивує головою і питає:

— Ну і як? Сподобався тобі фільм?

НАРЕЧЕНА

— Кен, ти бачиш он ту білянку?

— Бачу. А що?

— Ми з нею були заручені упродовж п'яти ощадних книжок.

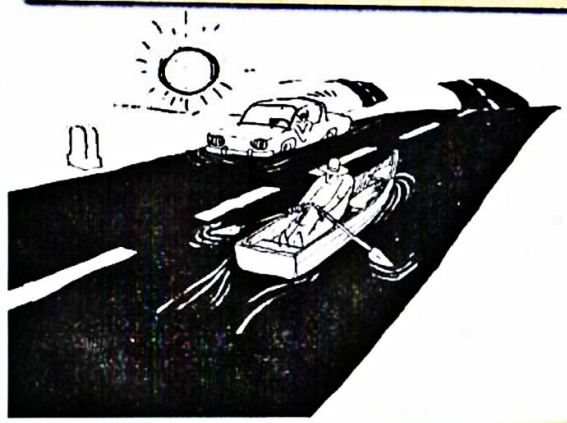

ЗГАДАВ

Чоловік пережив землетрус, розказує товаришеві:

— Це було щось неймовірне! Готель гойдався навсібіч; чашки, ложки, чайники, книги літали по всій кімнаті, а...

— О Господи! — раптом перериває його приятель. — Я ж забув відправити листа, якого дружина дала мені три дні тому!

РІЗНИЦЯ

— Усі жінки однакові! — зітхає Ричард.

— Неправда, — не погоджується Татьюс. — Мері я заплатив тридцять доларів, а Елізабет погодилася і на половину того!

ПЛУТАНИНА

— Мій чоловік весь час плутає мене із сестрою — ми близнята.

— То не біда. Мій плутає мене зі служницею.

ДРУЖИНА, І НЕ ОДНА

Двоє індіанців ходять по базару. Один скрушно каже:

– Ох, Червоний Бізоне, якби ти знав, як мені оце зараз бракує моєї дружини.

– А де ж вона? – питає другий.

– Не знаю. Учора обміняв на чарку віскі.

– І тепер тобі важко без неї?

– Ні. Але віскі я можу випити дуже багато.

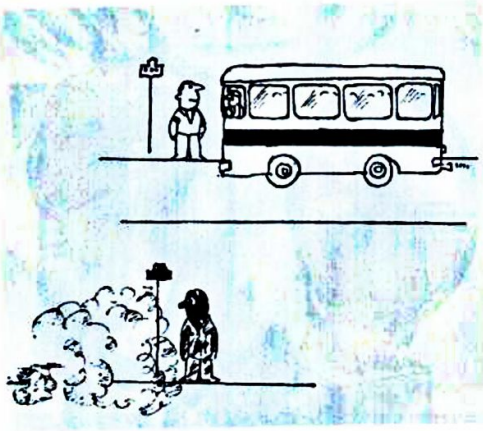

Румен ШОМОВ

НАДЗВИЧАЙНИЙ ВИПАДОК

— Ленче, свійська птиця із семи літер...

Лікар саме намагався упоратися з кросвордом, коли у двері його кабінету постукав черговий пацієнт.

— Заходьте! — приречено промимрила сестра.

— Добрий день! — зніяковіло зняв капелюха відвідувач.

Лікар навіть не підвів голови, аби глянути на нього, — із самого ранку мав справу лише із такими.

— Ленче, випиши чоловікові рецепт на антибіотик широкого спектру! — сказав він і скоса глянув на пацієнта: — Грипок? Га? Та це не страшно. Ми з ним справимося!

— Не грип, докторе! Зніс яйце! — по виду чоловіка пробігла хвилька встиду і збентеження. — Ось гляньте!

— Як для жарту,— це досить примітивно! — наїжачився лікар.

— Я й думав, що так скажете, тому й вибрав саме нинішній день... — парирував чоловік. — О, знов мене натужить... Ко-ко-ко-ко! Ко-ко-ко-ко!.. Готово!..

На долоню доктора лягло щойно знесене, ще тепле яйце. Той узяв лупу і уважно оглянув його.

— Справжнісіньке! — зробив висновок. — І відколи несетеся?

— Уже з місяць. Щотижня по одному.

— Ще до когось із колег ходили?

— Ні.

Скептицизм лікаря ніби вода змила.

— І не треба!.. Я знав! Завжди знав, що рано чи пізно, а удача відчинить мої двері, — усе більше збуджуючись, почав він. — Весь час передчував цю золоту мить!.. Кінець кросвордам! Кінець широкоспекторним і вузькоспекторним антибіотикам! Кінець грипочкам! На мене чекає велике відкриття! Невідома хвороба, яка косить... Досліди... Безсонні ночі... Творчі муки... А потім — відкриття! Ліки винайдено! Хвороба — на колінах!.. Дисертація! Професура! Визнання... міжнародне! Овації! Нобелівська премія! Слава! Багатство! Престиж! За життя — пам'ятник у центрі Брюселя! Вище — тільки небо!

— Бачте, докторе... — спробував щось сказати чоловічок.

— Ленче, випиши направлення на обстеження пацієнта! Кров, цукор, урина, кров'яний тиск, Де Ен Ка, еР еН Ка, рентген, УЗД та інше...

Його голос тремтів, ніби чоловік щойно перевірив виграшний білет уже неіснуючої лотереї.

— Гаразд, докторе! — сказала сестра, не вірячи очам своїм.

— Чекайте-но, докторе! — смикнувся перечити пацієнт, але майбутній відкривач був у апогеї піднесення.

— Ніякого "чекайте"! "Мерседес", вілла в Акапулько, розваги, жіноцтво... Удвох із вами — лікар і пацієнт! І ти з нами, Ленче! Який машині віддаєш перевагу?

— Ну-у-у... — у сестри тут явно не було уподобань.

— Докторе, я не хочу такого... — збентежено бурмоче клієнт.

— Чого не хочете?! — сіпнувся лікар. — Місяців за два від хвороби й згадки не лишиться...

—... Але ж я не хочу, докторе! — Знервовано мне капелюха чоловік.

— Не хочете? Тоді чого ж ви хочете!?

— Ну чого хочу... Хочу, щоб приписали мені якісь таблетки для підвищення несучості, цього хотілося б...

Із болгарської переклав Дм. МОЛЯКЕВИЧ.

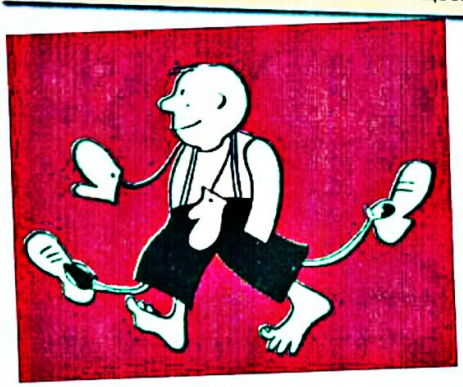

Колеги.

ПЕРЕЦЬ № 5 (1645)

Головний редактор Михайло ПРУДНИК.

Редакційна колегія: Анатолій ВАСИЛЕНКО, Юрій ІЩЕНКО, Олексій КОХАН (головний художник), Дмитро МОЛЯКЕВИЧ (відповідальний секретар).

Засновник: Державне видавництво «Преса України».

Зареєстровано Державним комітетом телебачення і радіомовлення України. Свідоцтво КВ № 10334 від 30.08.2005 р.

Видавництво «Преса України».

Редакція не завжди поділяє думки автора. Листи, рукописи, малюнки не рецензуються і не повертаються. При передруку посилання на «Перець» обов'язкове.

До відома авторів! Для своєчасного отримання гонорару прохання разом із творами надсилати копію довідки про присвоєння ідентифікаційного номера та вказати дату народження і домашню адресу.

Здано до набору 16.05.2013. Підписано до друку 23.05.2013. Формат 70x108/8. Папір офсетний № 1. Офсетний друк. 2,8 умовн.-друк. арк. 14 умовн. фарб.-відб. 4,1 обл.-вид. арк. Тираж 7380 прим. Зам. 0110305. Ціна договірна.

Видається з квітня 1922 року.

Виходить раз на місяць.

Адреса редакції: 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Телефони: приймальні 454-82-14, факс 234-35-82, художнього відділу 454-81-24.

З питань реклами і розповсюдження журналу звертатися за телефоном: 454-81-13.

Електронна адреса: zhurnal.perets@gmail.com

Для телеграм: Київ Перець.

Видавництво «Преса України», 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Індекс 74393

16 сторінка

Олена ЦУРАНОВА

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Дуже вчасно, братане, на волю вийшов: ти ж мав справу з фінансами, а в нас саме бухгалтера посадили.

Микола КАПУСТА

Андрій САЄНКО

Сергій ФЕДЬКО

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

— Сашко, ти що на скейборді в аварію попав?

— Та ні, бабусі в селі по господарству допомагав і на граблі наступив.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Ми проявили партійну ініціативу і тепер маємо пересувного Ілліча. А на ніч ховаємо його в гараж.

Микола КАПУСТА

Геннадій НАЗАРОВ

Володимир СОЛОМАШЕНКО

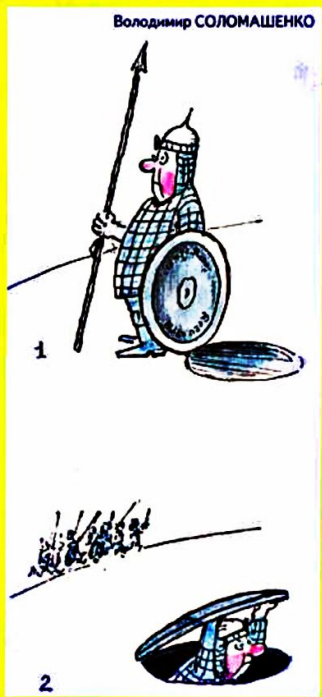

4 820012 960675 05

ДОРОГІ ЧИТАЧІ!

ТИМ, ХТО НЕ ЗМІГ, НЕ ВСТИГ ЧИ ЗАБУВСЯ ПЕРЕДПЛАТИТИ «ПЕРЕЦЬ», НАГАДУЄМО:

ЦЕ ВИ МОЖЕТЕ ЗРОБИТИ І СЬОГОДНІ.

ЯКЩО ОФОРМИТЕ ПЕРЕДПЛАТУ ДО 5 ЧИСЛА ПОТОЧНОГО МІСЯЦЯ, У НАСТУПНОМУ ОТРИМАЄТЕ ЖУРНАЛ.

ІНДЕКС 74393.

Будемо щиро вдячні, якщо порадите передплатити журнал і своїм друзям, знайомим, родичам, сусідам.

БУДЬТЕ З «ПЕРЦЕМ»! СМІЙТЕСЯ НА ЗДОРОВ'Я!